

РЕШЕНИЕ

№ 4484

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 18.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **5066** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на Н. Г. Н. в качеството му на [фирма], ЕИК[ЕИК] против ревизионен акт (РА) № 21411064247 от 09.12.2011г., издаден от Я. Е. В. – П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място] в частта, потвърдена с решение № 706/02.04.2012г. на директора на Д. [населено място] относно установени задължения по ЗДДС в резултат на отказано право на данъчен кредит (ДК) в общ размер от 7160.13 лева и съответните лихви по фактури, издадени от [фирма], ЕИК 11554283, [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК].

Жалбоподателят оспорва изводите на ревизиращите органи за липса на реални доставки поради ненамиране на доставчиците на посочените адреси за кореспонденция. В тази връзка твърди, че в хода на ревизионното производство е представил всички счетоводни документи относно осъществяването на процесните доставки и правомерното начисляване на данък от страна на доставчиците. Посочва, че е извършил последваща продажба на стоките по процесните фактури, което обстоятелство не било изследвано от ревизиращите органи. Поддържа нищожност на РА поради издадени актове за прихващане или възстановяване (А.) за същите данъчни периоди, в които е признато правото на ДК. Прави възражение за погасяване на начислените лихви на основание чл.111, ал.1, б.”в” от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени

ревизионния акт в оспорената част.

Ответникът - директор на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – [населено място] оспорва жалбата и моли да се отхвърли, по съображения основани на мотивите, изложени в издаденото решение, на събраните по делото експертизи и ревизионни актове на преките доставчици. Позовава се на тълкуването на нормите на правото на ЕС по дело С-643/11, дадено от Съда на ЕС.

Административен съд, С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1101441/04.02.2011г. (стр.158-159 от делото), издадена от Е. К. Д. началник сектор “Ревизии” в Дирекция “Контрол” на ТД на НАП [населено място] е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Я. Е. В.-П. и К. А. М. за определяне на данъчните задължения на търговеца по ЗДДС за данъчни периоди 31.08.2007г. – 31.01.2011г. и по ЗКПО за периода 01.01.2007г. – 31.12.2010г. Със ЗВР № 1106424/01.06.2011г. на основание чл. 114, ал. 2 от ДОПК е удължен срокът на ревизията - до 02.07.2011г. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице. За доказване компетентността на органа, възложил ревизията, ответникът е представил заповед № РД-01-6/04.01.2010г. на Териториалния директор на ТД на НАП [населено място] (стр.17-18 от делото), с която по раздел I, т.7 на Е. К. Д. са възложени правомощия по чл.112, ал.2, т.1 ДОПК.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад (РД) № 1106424 от 18.07.2011г. от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 от ДОПК. В резултат на извършени насрещни проверки на доставчиците, при които същите не са намерени на декларираните адреси, от ревизиращите органи по приходите е прието, че процесните фактури не отразяват реални доставки по смисъла на чл.6/9 ЗДДС, поради което на основание чл. 68, ал.1, т.1, чл.69, ал.1, т.1, вр. чл.9, ал.2, т.3 и чл.6, ал.1 ЗДДС е отказано право на ДК по следните фактури: № [ЕГН]/29.06.2009г., издадена от [фирма], № 224/30.08.2009г., №309/30.09.2009г. № 813/30.11.2009г., №912/22.12.09г., №1062/30.01.2010г., №1226/27.02.2010г., №1367/30.03.2010г., №1478/30.04.2010г. и №1509/30.05.2010г., издадени от [фирма], №3026/30.07.2009г., издадена от [фирма], № 551/30.09.2010г. и №644/31.10.2010г., издадени от [фирма].

Р. доклад е връчен на представител на жалбоподателя на 13.10.2011г. съобразно чл. 117, ал.4 ДОПК, като по делото не са налице доказателства правото на възражения по чл. 117, ал. 5 от ДОПК да е упражнено, въпреки, че с решение №1101801 от 27.10.2011г. е удължен срокът за представянето му.

Ревизията е приключила с издаването на оспорения ревизионен акт № [ЕГН] от 09.12.2011г., издаден от Я. Е. В.-П. е определена за компетентен орган по приходите съгласно заповед № К-1106424/30.09.2011г. издадена от П. Г. Г., на длъжност началник сектор Ревизии в дирекция Д. при ТД на НАП [населено място]. В ревизионния акт са възприети изцяло констатациите на ревизиращия екип за наличие на основания за отказ на правото на ДК в общ размер от 7160.13 лева по фактурите, издадени от [фирма], ЕИК 11554283, [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК].

Актът е обжалван по реда на чл. 152, ал.1 от ДОПК пред директора на дирекция О. [населено място], с жалба вх.№ 34-00-39/25.01.2012г., към която са приложени преписи от процесните фактури, преписи от дневниците за продажби на преките

доставчици (стр. 24-43 и стр. 46 от делото), както и преписи от заявки за 1400кг ябълки и стокови разписки за 1468.50кг ябълки, подписани в данъчен период м.07.2009г. от жалбоподателя и А К. Е. (стр. 44, 45, 47 и 48 от делото).

С решение № 706/02.04.2012г., издадено в срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК (31.03.2012г. – събота, неработен ден) решаващият орган е потвърдил ревизионния акт в оспорената част относно установените задължения по ЗДДС, произтичащи от отказ на правото на данъчен кредит по фактури, издадени от Инвест ВГ” Е., ЕИК 11554283, [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК]. Ответникът е възприел доводите на ревизиращия екип относно липса на реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. С оглед предмета на доставките - селскостопански продукти в решението са изложени мотиви, че не са представени доказателства за съхранение в складови помещения, документи за качество и произход на стоките, доказателства за плащане и транспорт. Решението е връчено на 10.04.2012г. като ревизионния акт е оспорен по съдебен ред с жалба, подадена по пощата на 24.04.2012г.

За установяване на релевантните по делото обстоятелства са допуснати основна и допълнителна съдебно - счетоводни експертизи, изготвени от вещото лице Е. М. Г.. При изготвяне на основното заключение от 16.10.2012г. вещото лице Г. не е открило доставчиците на декларираните от тях адреси, поради което не е даден отговор на въпроса, дали спорните фактури са осчетоводени при доставчиците и намерили ли са отражение в отчета за приходите и разходите през ревизирания период.

Констатациите на експерта се основават на доказателствата по делото и на наличните при жалбоподателя дневници за продажби и хронологичен регистър на [фирма] и дневник за продажби на [фирма]. Направен е извод, че спорните фактури са отразени в дневника за продажби на съответния доставчик в данъчния период, в който е упражнено правото на данъчен кредит от ревизирания търговец.

Поради неоткриването на преките доставчици вещото лице не е отговорило и на въпроса налици ли са разплащания към предходни доставчици и как са отразени тези плащания в счетоводството им.

Според заключението на вещото лице жалбоподателят не е организиран счетоводството си чрез аналитично водене на сметка „30” по доставчици, поради което същото не предоставя възможност за проследяване на движението на стоки по доставчици. Според обясненията на в.л., дадени в съдебно заседание на 22.10.2012г. така воденото счетоводство е редовно, тъй като за малки предприятия, каквото е това на ревизираното лице не е необходима аналитичност. В тази връзка експертът посочва, че при проверката е констатирало хронологично завеждане на счетоводната сметка /от гр.30/, без да е конкретизирана аналитично по конкретни доставчици или стоки. Съгласно заявеното от вещото лице в с.з. на 18.02.2013г. констатациите се основават на проверка в касова тетрадка, водена от търговеца. В същото съдебно заседание е извършена констатация по оригинала на тази тетрадка, при която се установява, че същата съдържа записвания на хранителни стоки, които за периода от 03.01.2009г. до 21.10.2010г. са водени хронологично по месеци.

Стойността на стоките по спорните фактури е осчетоводена от жалбоподателя като разход за основна дейност по сметка 611.

По т. 4 от задачите на основното заключение в.л. е проследило връзката между доставените от [фирма] стоки по фактура № ...51/29.06.2009г. с последващите доставки на същите по вид стоки от страна на [фирма].

От декларация на жалбоподателя дадена в хода на ревизията до ТД на НАП С. (стр.

250 от делото) се установява, че считано от 01.01.2008г. търговецът няма касов апарат и всички разплащания с клиенти се приемат по банков път.

В отделна декларация до ТД на НАП С. (стр. 314 от делото) жалбоподателят е посочил, че съхранява продуктите в складово помещение, лична собственост - трафопост в [населено място],[жк], до [жилищен адрес] няма наети лица по граждански или трудови договори, като наличните активи на фирмата са два броя леки автомобили „Р. Канго”. В тази връзка в хода на ревизията са представени копия на свидетелства за регистрация част I (л.257 и 258 от делото), за регистрирани два леки автомобила със същата марка на името на ЕТ Н. Н..

От приложения договор № 057-02 от 09.09.2002г. за продажба на общински нежилищен имот чрез търг с явно наддаване (л. 253 от делото), вписан в книгите за вписване под № 92, том XIII, им.п. 182648, е видно, че търговецът е придобил правото на собственост върху обект – помещение в трафопост /магазин за хранителни стоки/, находящ се в [населено място], ж.к. Д. -1 част, до [жилищен адрес] с разгърната застроена площ от 55.95кв.м.

Видно от договор № ПО-011-2007 за обществена поръчка от 08.08.2007г. (стр. 266 и сл. от делото), сключен със Столична община – район Л. жалбоподателят, като „изпълнител” е доставял плодове, зеленчуци и хигиенни материали за единадесет броя детски заведения, находящи се на територията на район „Л.”, като конкретното количество стоки ще се определят с предварителна писмена заявка от директорите на детските заведения, плодовете и зеленчуците - ежеседмично, а хигиенните материали – ежемесечно. Договорът е със срок от три години, считано от 23.07.07г. Във връзка с изпълнението на договора са представени референции от възложителя, според които договорът е изпълняван добросъвестно, качествено и в срок.

В хода на съдебното производство по реда на чл. 74, ал.2, т.2 от ДОПК са събрани преписи от ревизионните актове, издадени на преките доставчици за спорните данъчни периоди. В тази връзка е и приетото по делото допълнително заключение на съдебно – счетоводна експертиза. По отношение на доставчиците [фирма] и [фирма] ревизионните актове обхващат периоди извън процесните. По отношение на доставчиците [фирма] и [фирма] ревизираните периоди обхващат спорните фактури, като при ревизията не са направени корекции по същите фактури. Издаденият на [фирма] ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] от 27.09.2010г. за установяване на задължения по ЗДДС за периода 01.07.2009г. – 31.01.2010г., е резултат от ревизия на дружеството, извършена по реда на чл. 122 от ДОПК, поради което е извършена цялостна корекция на декларирания от доставчика данъчен кредит и са определени задължения за ДДС за внасяне в размер на 367 466.16 лева. По отношение на начисления ДДС, в това число и по процесната фактура, е прието, че е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС.

Съгласно мотивите на РА №[ЕГН] от 07.03.2011г. на [фирма] дружеството неправомерно начислява ДДС на клиентите си по издадени фактури, които са включени в дневниците за продажби за периода на ревизията. Ревизионните доклади и ревизионните актове са връчени на дружествата – доставчици по реда на чл. 32 от ДОПК.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК, в частта, в която актът е потвърден и в срока по чл. 156, ал.1 ДОПК. При преценката за

допустимост, съдът съобрази, че решение № 706/02.04.2012г. на директора на Д. [населено място] е издадено в срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК, считано от 25.01.2012г., връчено е на жалбоподателя на 10.04.2012г., а жалбата по съдебен ред е изпратена по пощата на 24.04.2012г.

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК, оправомощен надлежно от орган по възлагане на ревизии, който съгласно заповед № РД-01-6/04.01.2010г. и заповед № РД-01-835/15.06.2011г. на директора на ТД на НАП [населено място], разполага с правомощия по чл. 112, ал.2, т.1 и чл. 119, ал.2 от ДОПК. Възражението на жалбоподателя за нищожност на акта поради издадени А. № 800143/04.02.2008г. за периода 01.09.2007г. – 31.12.2007г., А. № 803296/15.08.2008г. и А. № 906073/23.12.2009г., с които на търговеца е възстановен ДДС по спорните доставки, е неоснователно. Това възражение е обсъдено в решението на директора на дирекция О. [населено място], в което правилно е прието, че оспореният А. е издаден в хипотезата на чл. 129, ал.3 ДОПК (в сила от 19.12.2007г.). За преценката относно реда за възлагане на ревизията и съответно компетентността на органите по приходите е от значение дали А. е влязъл в сила и е придобил стабилитет, като е проявил своите последици до изменението на цитираната норма. По отношение на издадените след 19.12.2007г. А., процесуалният закон допуска възможност установените с тези актове задължения да бъде изменяни чрез ревизия по общия ред, възложена от орган по приходите с обща компетентност по чл. 112, ал.2, т.1 от ДОПК. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 1/25.06.2012г. на Общото събрание на колегии на ВАС по т.д. №1/2011. Релевантен е моментът на издаване на акта и проявлението на неговите последици, а не периодът, за който се отнася.

С оглед на изложеното законосъобразно процесната ревизия е образувана от орган по приходите с компетентност по чл. 112, ал.2, т.1 от ДОПК.

При издаването на ревизионния акт е спазена установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК.

Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са засегнали правото на защита на ревизираното лице или които, ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Всички актове по образуване и провеждане на ревизията са надлежно връчени. Не са налице нарушения на процедурата по чл. 32 от ДОПК при извършване на насрещните проверки на доставчиците. Възражението на жалбоподателя, че изводите на ревизиращите органи за липса на реални доставки на стоки се основават единствено на неоткриването на доставчиците при извършените им насрещни проверки, в хода, на които ИПДПОЗЛ са връчвани по реда на чл. 32 ДОПК, е неоснователно. При преценката на материалноправните предпоставки за надлежното упражняване правото на данъчен кредит органът по приходите е мотивирал изводите, което позволява на съда да извърши проверката по чл. 160, ал.2 от ДОПК.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на отказа на правото на данъчен кредит по доставките от Инвест ВГ” Е., ЕИК 11554283, [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] и по-конкретно наличието

на реални доставки на стоки по смисъла на чл.6 ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС правото на данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка и упражняването му предполага осъществяването на доставка на стоки и услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС. В конкретния случай предмет на спорните доставки са хранителни стоки – плодове и зеленчуци. По силата на чл. 6 от ЗДДС доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Съгласно чл. 68, ал.2 от ЗДДС правото на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Нормата на чл.25, ал.6 от ЗДДС предвижда, че данъкът става изискуем към момента на настъпване на данъчно събитие съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС – на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена при доставка на стоки. В конкретния случай стоките са определени по своя род, поради което и на основание чл. 24, ал. 2 от ЗДДС правото на собственост при продажбата им се прехвърля към момента на тяхното индивидуализиране, респективно предаване.

В данъчния процес, в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и главно доказване всички релевантни факти относно наличието на доставка и относно материалноправните предпоставки за упражняване правото на данъчен кредит. В конкретния случай това означава, да установи прехвърляне право на собственост при условията на чл. 24, ал.2 от ЗДДС върху стоки от вида и количеството, описани в процесните фактури.

От съвкупната преценка на доказателствата по делото, съдът намира за доказана доставката по фактура № 3026/30.07.2009г. издадена от [фирма]. Съображенията за това са следните:

По отношение на тази доставка от страна на жалбоподателя са представени писмени доказателства, удостоверяващи прехвърляне на правото на собственост върху 1468.50кг ябълки - заявки за 1400кг ябълки и стокови разписки за 1468.50кг ябълки, подписани от страните по доставката в данъчен период м.07.2009г. (стр. 44, 45, 47 и 48 от делото). Съдът няма основание да не кредитира така представените от жалбоподателя частни документи. Те са представени в хода на административното оспорване на ревизионния акт, не се оспорва тяхната автентичност, поради което следва да се ценят като годни писмени доказателства. Количеството на предадените стоки по отделните стокови разписки, съответства напълно на фактурираното. При наличието на тези доказателства следва да се приеме, че правото на собственост е прехвърлено при условията на чл. 24, ал.2 от ЗДДС. На това основание се явява доказано и настъпването на данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал.2, пр.1-во от ЗДДС и изискуемостта на данъка съгласно чл. 62, ал.2 от ЗДДС за тази доставка. От доказателствата по делото безспорно се установява, че жалбоподателят разполага със собствен транспорт и със собствено недвижим имот - помещение, в

което да съхранява стоките.

Действително, както в хода на ревизията, така и в хода на съдебното производство прекият доставчик не е открит на адреса за кореспонденция и не е извършена проверка в счетоводството му. Но липсата на такава проверка, включително и по отношение на осчетоводените материални запаси, не може да се възложи в тежест на жалбоподателя, при наличието на други доказателства за предаване на стоката между страните по пряката доставка и прехвърляне на правото на собственост, такива за нейното осчетоводяване при получателя и използването ѝ за облагаемата дейност на ревизираното лице по изпълнение на договори за обществени поръчки. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че нормата от националния закон – чл. 6 от ЗДДС следва да се тълкува в смисъла, даден в решение от 21 юни 2012 година на Съда на ЕС по съединени дела C-80/11 и C-142/11 относно тълкуването на член 167, член 168, буква а), член 178, буква а) и член 273 от Директива 2006/112, а именно, че е недопустима национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това, че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, **разполагал е със стоките**, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност.

В случая жалбоподателят не разполага с доказателства за материалните записи на своя пряк доставчик. Но при липсата на твърдения за наличие на данъчна измама при осъществяването на тази доставка, обстоятелството, че доставчикът не е намерен при ревизията и в съдебното производство, както и че не е направена проверка в счетоводството му не променя, изводите, че прехвърлянето на правото на собственост върху стоката, предмет на фактурата, издадена от А. К. Е. е доказано. Това е и релевантното обстоятелство за настъпване на данъчното събитие в този случай.

Допълнителен аргумент за реалното осъществяване на тази доставка, следва да се почерпи и от обстоятелството, че данъкът по тази фактура е начислен, с издадения на прекия доставчик ревизионен акт за същия период. Възражението на ответника, основано на решение от 31 януари 2013 година на Съда по дело C-643/11 е неоснователно в този случай. Даденото от Съда на ЕС тълкуване на чл. 203 от Директива 2006/11/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност е в смисъл, че само от факта, че в съставен на издателя на фактурата ревизионен акт данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него данък върху добавената стойност, не може да се направи изводът, че

посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема сделка. В случая изводите за реалност на доставката се основават не само на издадения на прекия доставчик ревизионен акт, а преди всичко на представените по делото доказателства за прехвърляне правото на собственост върху същата доставка.

По изложените съображения следва да се приеме, че отказът на правото на данъчен кредит за данъчен период м.07.2009г., в размер на 350 лева по фактура № 3026/30.07.2009г. издадена от [фирма] и съответните лихви върху тази сума е в противоречие с материалния закон и ревизионният акт следва да бъде отменен в тази част.

По отношение на останалите доставки на стоки, предмет на фактурите, издадени от [фирма], [фирма], и [фирма] жалбоподателят не е изпълнил доказателствената си задача в процеса и не доказва фактът на прехвърляне на право на собственост върху стоки от вида и количеството на фактурираните. В това отношение са основателни възраженията на процесуалния представител на ответника.

За доставките по тези фактури не са налице доказателства за индивидуализиране на стоката, респективно нейното предаване. Липсват и счетоводни данни в счетоводството на преките доставчици, които да сочат за осъществяване на престациите. Такива данни и доказателства не се съдържат и в данъчните им досиета.

Представения по делото ревизионен акт на [фирма] е неотносими към процесните данъчни периоди.

Представеният по делото ревизионен акт на Майстор П. Е. е относим към периодите м.03-05.2009г., но не може да е единственото доказателство за признаване правото на данъчен кредит на жалбоподателя. За останалите периоди, в които на жалбоподателя е отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от това дружество не са налице данни за извършени ревизии.

Издаденият доставчика [фирма] ревизионен акт не може да служи като единствено доказателство за реалност на доставката по процесната фактура № [ЕГН]/29.06.2009г. По отношение на тези доставки следва да се приеме за основателно възражението на ответника основано на решение от 31 януари 2013 година на Съда по дело С-643/11, което се цитира по-горе. Само фактът, че органите по приходите не са извършили корекции на начисления ДДС по отношение на прекия доставчик не може да служи като основание за признаване на правото на данъчен кредит на получателя. Необходимо е да има и други доказателства, които да удостоверяват наличието на доставка и настъпване на данъчно събитие.

В разглеждания случай от представените по делото писмени доказателства, заключения на вещото лице и ревизионни актове на

доставчиците, тези факти и обстоятелства не се установяват, поради което отказът на правото на данъчен кредит е отказано в съответствие с материалния закон и жалбата в тази част подлежи на отхвърляне.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя за определените му акцесорни задължения за лихви за забава по тези доставки. Отказаното право на ДК по спорните фактури от [фирма], [фирма], и [фирма] е дало основание на ревизиращите органи да коригират резултатите за съответните данъчни периоди – от деклариран от лицето ДДС за възстановяване на ДДС за внасяне. С оглед на установените законови срокове за изпълнение на задължението за внасяне на данъка и на основание чл.1 от Закон за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания в оспорения РА законосъобразно е определена лихва за забава от изтичане на срока по чл.89, ал.1 ЗДДС. Вземанията за лихви са публични вземания съгласно чл.162, ал.2, т.9 ДОПК и се погасяват по давност в срока по чл.171, ал.1 ДОПК. В случая е неприложима визираната от жалбоподателя разпоредба на чл.111, ал.1, б. «в» ЗЗД.

При този изход на спора и предвид направеното само от ответника искане за присъждане на разноски, на основание чл.161, ал.1 ДОПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размера на чл.8 вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно размера на отхвърлената част от жалбата по отношение на отказания данъчен кредит от 6810.27 лева или юрисконсултско възнаграждение в размер на 522.41 лева.

Водим от горното Административен съд, С. град, I-во отделение, 11-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Г. Н., в качеството му на [фирма], ЕИК[ЕИК] ревизионен акт (РА) № 21411064247 от 09.12.2011г., издаден от Я. Е. В. – П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 706/02.04.2012г. на директора на Д., [населено място] в частта, на отказаното право на данъчен кредит в размер на 350 лева и съответните лихви върху тази сума за данъчен период м.07.2009г. по фактура № 3026/30.07.2009г. издадена от [фирма]

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. Н., в качеството му на [фирма], ЕИК[ЕИК] против ревизионен акт (РА) № 21411064247 от 09.12.2011г., издаден от Я. Е. В. – П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 706/02.04.2012г. на директора на Д., [населено място] в останалата обжалвана част относно установените задължения по ЗДДС в резултат на отказано право на

данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] и съответните лихви.

ОСЪЖДА Н. Г. Н., в качеството му на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при ЦУ на НАП [населено място] сумата от 522.41 лева (петстотин, двадесет и два лева и четиридесет и една стотинки), разноси по делото, на основание чл.161, ал.1 ДОПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: